

СТУДЕНТСЬКА СЕРІЯ

МАРТА БРИЖАК
ШЛЬОНДРА

Харків
«ФОЛІО»
2019

Моя кімната під дахом пахне деревом й ароматичними паличками. Невеличкий комп'ютерний столик захаращений ущерть: стара олійна картина, на якій змії на фоні готичного вікна огортає чашу, ліворуч – друкарська машинка, про котру я мріяла днями й ночами – подарунок від тата, після аварії. виявилось, вона була добрим інструментом для відновлення моторики зламаної руки. Біля картини – невеличка бібліотека езотеричної тематики (позичених, куплених чи вкрадених). Прямісінько посередині – кілька черепів зі свічками, ліворуч – акваріум. Колись там жив кажан. Стіл мій ховає в собі безліч шухлядок. Шухлядки – безліч таємниць. Купа абияк списаних зошитів, де я занотувувала вірші або уривки оповідань. Я ніколи їх не закінчувала, якщо вони не писалися на одному диханні. Люблю їх гортати, вичитувати такі чужі для себе речення, але коли занурююсь у спогади, то голова моя перетворюється у кіноплівку минувшини. Часом згадую фразу своєї світової подруги Катерини Качковської, з якою ми бачилися не так вже й часто, як би могли, поза те вона знала про всі мої довбануті пригоди: «Мала, та люди за життя стільки не переживають, скільки ти за тиждень». А й справді... Нарешті розумію, що усім моїм історіям пора оживати...

Початок

З чоловіками мені завжди було легко. Я виховувалась у їхньому оточенні, виростала, вчила перші матюки й просто ставала сильною. У школі дружила переважно із хлопцями. Ляльки та сукеночки ніколи мене особливо не захоплювали. А з хлопцями можна було бігати, товктися, гратись у «слона», і просто битися. Коли щось було не по-моєму, то я навіть брала участь у всяких «стрелках», що постійно відбувалися за шкільною їдальнею на невеликому пагорбі з каналізацією, в якій на початку двотисячних застрягла корова.

У четвертому класі, наздоганяючи однокласника, котрий надумав мене образити, я копнула двері, які дивовижним чином роз'юшили йому вухо. Це якщо дуже коротко, щоб охарактеризувати мене маленьку. Про стрикоників, яких я ловила на городі й відривала їм задні лапки, щоб погодувати курей, думаю, згадувати не варто.

Йшли роки, а мене все тягло до чогось незвіданого. Хотілося пізнавати світ з іншого боку, адже він був повен стільки дивовиж...

То було в класі, певне, восьмому, коли до мене підійшла одинадцятикласниця Юлька Єфімова, насунула мені на голову

свої величезні навушники й увімкнула важкий рок. Щось незрозуміле й агресивне бумкало в моїй голові й скреготіло своїми електронними звуками. Мені це не сподобалося. Юлька носила коротку зачіску та мала в одному вусі певно зо десять кульчиків. Я теж так хотіла. Але хто б мені, підлітку, дозволив? А вона ух яка! А ще Юлька хвалилася, що святкує день народження в той же день, що й Мерилін Менсон. Я якось знайшла в інтернеті хто це – такий патлатий розмальований дядько, який зліпив собі псевдо із імені жінки, котра своїми цицьками підкупила американського президента, Мерилін Монро, та прізвища вбивці зі свастикою на лобі, Чарльза Менсона, а ще десь писало, що той Мерилін Менсон пішов на операцію з видалення ребер, аби робити собі мінет.

Перша любов

А потім я випадково побачила Пашку. Він вчився в десятому класі і, як Юлька Єфімова, був неформалом. Жив у дев'ятиповерхівці навпроти мого дому. Ми інколи верталися разом зі школи, але частіше я жертвувала сном і вибігала трохи раніше, аби пройти з ним і його однокласником дорогу через лісопосадку до школи. Він був моїм першим коханням – чистим, світлим і неповторним. Я вже навіть встигла полюбити рок заради нього, й потрохи почала приєднуватися до нашої шкільної неформальної тусовки. Власне, там я і зі своєю Качковською познайомилася. То була височенна рудоволоса дівчина, до якої навіть старшаки не насмілювалися підходити, бо з одного її прикиду було ясно, що вона завиграшки може дати тягла.

Завжди мені щось «не те» в голову стріляло. Для усіх вчителів ми були покидьками, і дивилися вони на нас дуже насторожено. Раз однокласники «здали» мене класній керівниці, мовляв, вся та моя компанія – затяті сатаністи, і ми вечорами мішаємо кров із портвейном на цвинтарі, я довго виправдовувалася, що все це неправда, і мені вдалося уникнути того, щоб мою маму викликали до школи. Проте кожної перерви ми забивались у куток на другому поверсі, біля кабінету психолога, і співали то «Скінхеда Васю» гурту «Тостер», то «Їжачка» від «Фліта».

Пашка чомусь ніколи не звертав на мене уваги. Абсолютно. І мені від того робилося дуже прикро. Так прикро, що я аж почала писати вірші. Дідько, як мене від нього волочило! І ноги ватяні робилися, і руки трусилися, а голос дрижав при одному лише погляді на нього. А він і далі мене не помічав. Або вдавав, що не бачить. Яюсь мене страшенно зібрало зло, тож я взяла крейду та пішла описувати його під'їзд. Шкода, що балончика не мала. Чого там тільки не було: і «Паша – бабник», і «Маційовський – хуй»... Але того самого вечора він десь дістав мій номер, зателефонував і спитав для чого я це зробила. Хе! Може, коли хоче, правда? Я, звісно, віднікувалася, казала, що не розумію, у чому річ, але чомусь він мені не повірив. Потім він завів стосунки з непримітною Марічкою із дев'ятого класу, яка, коли ніхто не бачить, любила жерти варені яйця і канапки, які носила в пакетуку з дому, і мене це остаточно вбило.

Згодом у школі з'явилася Лілька Корман, моя новоспечена однокласниця, власне вона запропонувала мені першу в житті сигарету. Звідки ж мені було знати, що то не просто набираєш в писок диму й випускаєш, а ще треба вдихати? Ми були в якомусь під'їзді біля школи, вона прикурила й дала мені. Каже:

«Вдихаєш дим разом з повітрям в легені, пробуєш сказати «мама йде», аби дим не вийшов – перевірена версія». І ото так «мама йшла» кілька разів, доки я вловила суть. Але якийсь такий присмак неприємний був. Оце я так страждала, що мені в коханні не пощастило, але курити так і не почала.

Лілька була по-своєму дурнуватою. Терлася до всього, що мало фалічну форму. Ходила по школі та питала хлопців, чи хтось має презервативи. Назбиравши три-чотири штуки, казала: «Сьогодні в мене буде багато сексу». Я чомусь ділилася з нею своїми проблемами, моментами мені здавалося, що то правильно, бо в неї багато досвіду в плані стосунків і вона зможе мене чимось розрадити. Єдине, що я від неї чула весь час, то «доки ти йому не даси, в тебе нічо не вийде, атвічаю». Мені ставало ще важче, бо я не те щоб не хотіла, а просто не могла собі того уявити. Але оскільки Лілька була для мене професійним психологом, то вона вирішила ще й навчити мене пити.

Якось після уроків ми накупили пива та слабоалкоголки й пішли до неї. Була ще Олька, теж наша однокласниця. Вони з Лількою вже з сьомого класу двіжували на повну, спали з хлопцями та міняли їх, як шкарпетки. Потім вже Олька дала собі годі й почала зустрічатися із Петриком, старшим роки на три, також з нашої школи. Отож привалили ми з тим бухлом до Корманки, і тут почалося...

– Баби, а давайте хто більше? – завела Олька.

Лілька, ясна річ, підтримала, ну а мене вже ніхто й не питав. Ну, що ж сказати, дівчата були з досвідом. Одним махом вони спорожнили по пляшці, а мені воно якось так гидко йшло, що я вливала в себе пиво, ледь не захлинаючись. Досі не розумію, яке можна отримати задоволення, п'ючи теплі сцяки. Але щоб не здатись останнім гівном, чи, як вони любили казати,